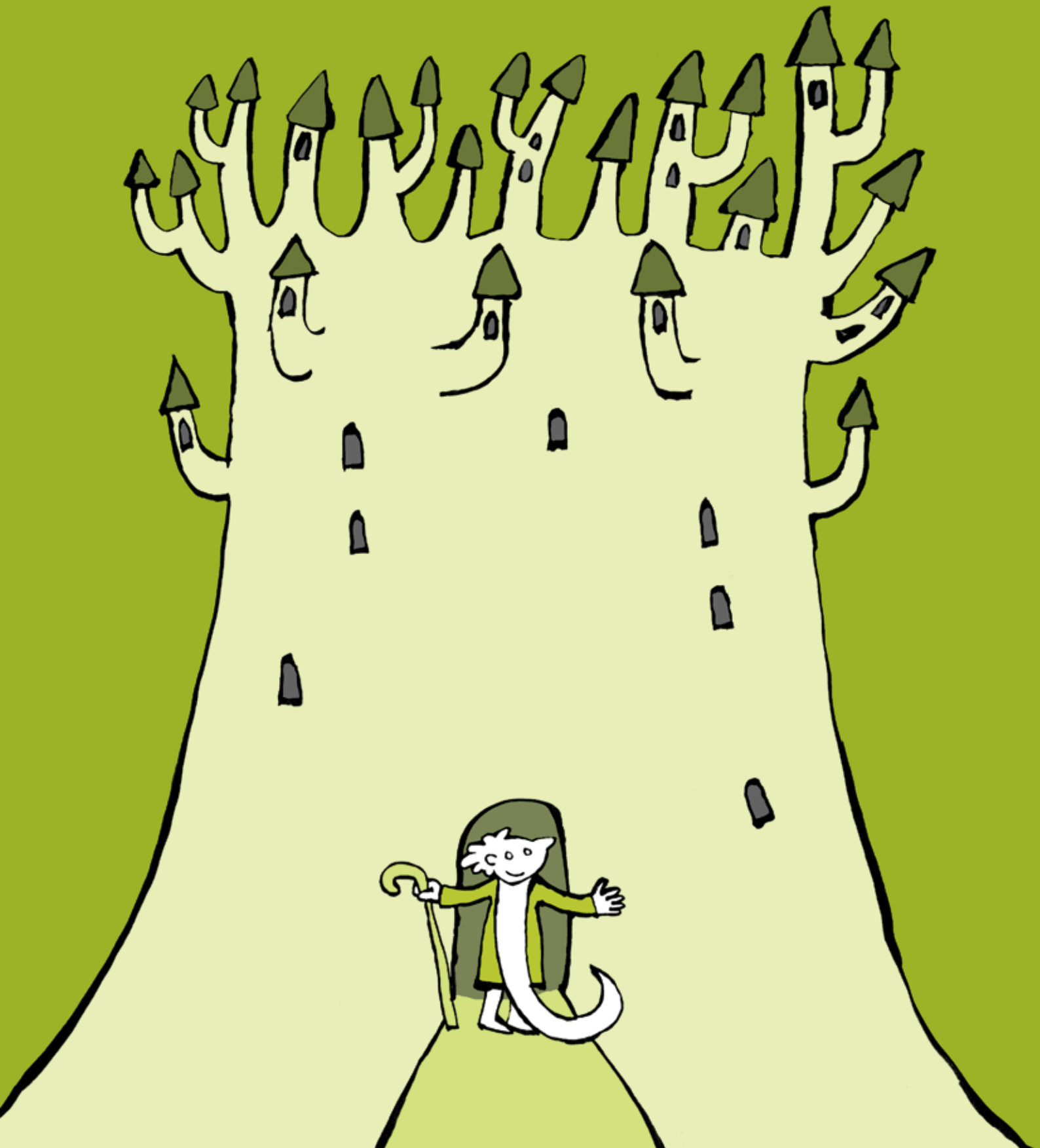

Egymás között II.

DIÁKMELLÉKLET

D1 LÁZÁR ERVIN: AZ ÉLET TITKA

Gyerekkoromban, az alsórácegresi nagyszederfa alatt hallottam egy történetet. Nem hinném, hogy abban a pillanatban, amikor elhangzott, megértettem volna minden ágabogát. De a gyerekkorban hallott történetek együtt növekszenek velünk: virágot hoznak, kiteljesednek, gyümölcsöt érlelnek. Semmi más nem kell hozzá, csak meg kell őrizni őket. Én őrizgettem máig, éppen itt az ideje, hogy elmondjam.

Élt Rácpácegresen két család. Rácegresiék és Pácegresiék. Mind a két családnak tizenkét fiúgyermeke volt, úgy nagyjából egyidősek. Csak a természetük volt nagyon különböző, mert Rácegresiéké jókedvű, összetartó család volt, csak úgy zengett a házuk a nevetéstől. Pácegresiéké meg ordítózos, tohonya, csak úgy zengett a házuk a veszekedéstől. Egy bizonyos napig. Mert azon a napon maga elé hívatta mind a tizenkét fiát Rácegresi is, meg Pácegresi is.

Azt mondta Rácegresi a tizenkét fiának:

– Ahhoz, hogy derék emberek legyetek, nem árt megtudni, mi az élet titka. Az élet titkát az Óperenciás-tengeren túl őrzi egy nagyszakállú öregember. Az Üveghegy tetején lakik egy háromszázhatvanöt tornyú várban. Oda kell eljutnotok. De ezer veszély leselkedik rátok, csak akkor juthattok el hozzá, ha nem hagyjátok cserben egymást soha.

Közben a másik házban Pácegresi beszélt a fiaihoz:

– Az élethez szerencse és sok kincs kell – mondta nekik. S a szerencse és kincsek tudója egy nagyszakállú öregember az Óperenciás-tengeren túl. Ott lakik az Üveghegyen egy háromszázhatvanöt tornyú várban, őhozzá kell eljutnotok minden áron, s azután már semmi gondotok se lesz, éltek, mint Marci Hevesen. Csak hát nehéz odajutni, nem ártana összefognotok, legalább arra a kis időre, amíg odaértek.

Akkor aztán egyenként elővették a fiaikat, és mindegyiknek elmondták a feladatát. Nem állt sokból. Tizenkét elágazása van az erdőn át vezető útnak, az első fiú megjegyzi, hogy merre kell menni az első elágazás után, a második a másodikat kapja, és így aztán mind a tizenkét elágazásnál tudja valaki, hogy merrefelé kell továbbmenni. Egyszerű ez, nem? Minden fiú kapott egy szerszámot, mindegyik tartsa rendben a magáét, ne hagyja megrozsdásodni, elkallódnia, mert amikor odaérnek az Óperenciás-tengerhez, akkor bizony ott hajót kell építeni, s akármelyik szerszám hiányzik, nem sikerülhet a hajóépítés. Aztán áthajózni az Óperenciás-tengeren, elgyalogolni az Üveghegyig. S ott csak akkor nyitja ki a kaput a nagyszakállú öreg, ha elénekelnek neki egy dalt. A tizenkét fiú megtanult a dalból egy-egy sort, nem lesz ott hiba, ha odaállnak a várkapu elé, tizenketten el tudják énekelni az egészet.

Na, nekiindult mind a két csapat, a Pácegresiek már a második elágazásnál összevesztek. Mit is mondott az apám? – ráncolta a homlokát a második gyerek. – Jobbra vagy balra? Valamerre csak nekiindultak. De az egyik fiú ivócimborákat talált egy kocsmában, velük maradt, a másik lakodalmas nép közé keveredett, a harmadik elment zsoldosnak. Már csak kilencen vagyunk – mondta dühösen a legidősebb, és eldobta a nehéz kalapácsot, amit rábízott az apja, és sorsára hagyta testvéreit. Sose jutottak el nem az Üveghegyig, az Óperenciás-tengerhez sem. De a Rácegresi gyerekek nem hagyták magukat. Tudták az utat, megbirkóztak éhséggel, szomjúsággal, felépítették a hajót, tépték őket viharok, szelek, de átjutottak a túlsó partra, ha valamelyikük megbetegedett, ápolták, aki elvesztette reményét, azt megvigasztalták – s egyszer csak ott álltak az Üveghegy előtt, a háromszázhatvanöt tornyú vár előtt. Nekifogtak énekelni, az első elénekelte az első sort, a második a

másodikat, mikor a dal végére értek, újrakezdték, harmadik éneklésre tudták mindannyian az egész dalt, énekeltek boldogan. A kapu kitárult, ott álltak a nagyszakállú öreg előtt.

Az alsórácegresi nagyszederfa alatt abbahagyta az öregember a mesélést. Mert amíg el nem felejttem, el kell mondanom, hogy ezt a mesét az alsórácegresi nagyszederfa alatt egy nagyszakállú öregember mesélte nekünk.

– És mi volt az élet titka? – kérdeztük tőle kórusban.

– Ezt kérdezték a fiúk is, de az öregember azt mondta nekik: „Hiszen már tudjátok!”

– Akkor legalább a dalt énekelje el! – kérleltük ott a nagyszederfa alatt, de csak mosolygott. – Csak jól jegyezzétek meg azt az egy sort – mondta.

Ebből gondoltam, hogy egyszer majd nekem is ott kell állnom az Üveghegy előtt, és el kell énekelnem azt az egy sort.

Most már, idők múltával azt is tudom, hogy arról szólt a mese, hogy a világban mindenkire rá van bízva valami. Valami nagyon fontos, amivel el kell jutni az Üveghegy elé, s aki az Üveghegy elé akar jutni, annak ismernie kell testvérét, anyját, nagyapját, tudnia kell, hogy az Üveghegy vára mindenki előtt nyitva áll, csak szeretet és tiszta szív kell hozzá.

(Lázár Ervin: A manógyár. Osiris Kiadó. Budapest, 2006)